

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχουεν καὶ δέκατον μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἢ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἰκταβρίου τριάντα
καὶ πολέμων συμδάντα.

Ἔτος χίλια κί' ὀκτακόσια κί' ἐνεννάντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντουινιά

Ἐξακόδια κί' ὀνόδοντα,
ἔπεσοῦρα 'στὰ θόντα.

Σύγκρουσις τοῦ πλανήτου μὲ τὴν οὐρὰν κομήτου.

(Ὁ Φασουλῆς ἰλιγγίων περιπατεῖ καὶ μόνος
'στὰ λείψανα τῆς μιαιῶς κοιλάδος τοῦ κλαυθμῶνος).

Φασ.—Χριστέ καὶ Παναγία μου!...πολλαῖς φορὰς ἔγραψα
πῶς μὲ τὴν γῆν θά συγκρουσθῆ διάπυρος κομήτης...
ὁ Φάλλμπ λοιπὸν ἀλήθευσέ κί' ὁ κόσμος καταστράφη
κί' ἐπέδραμα τὰ σύμπαντα καταστροφῆς φρενίτις.

Νὰ τὰ συντρίμματα τῆς γῆς
καὶ μόνος ἐπὶ τούτων
ἓνας παράφρων ἐναγῆς
γελῶν κἀντάνα πλουτών.

Νάτος ὁ ψεύτης ὁ ντουινιᾶς,
ὁ μακελλάρης, ὁ φονιάς,
πέρα καὶ πέρα μὴ φωτιά τὰ 'σοθικά του 'πέρασε,
κί' ὅλα ξυνά τὰ 'ξίρασε.

Νάτος ὁ ψεύτης ὁ ντουινιᾶς, νάτος ὁ κακομοίρης,
εἶναι νὰ τὸν οικτιρῆς.
'Ἐκάθσαν κί' ἐψήθησαν οἱ φλογεροὶ τοῦ πόθοι
καὶ μήτε κἄν ὁ Περικλῆς ὁ βλάμης εἰσασθῆ,
μαζὶ του νὰ φιλοσοφῶ, μαζὶ του νὰ λιμαῶρω,
παίει κί' ἐκείνος ὁ γαλιές,
κί' οὐτ' ἔμειν' ἓνας ναργιλῆς
ἐπάνω 'στὰ συντρίμματα τοῦ κόσμου νὰ φουμάρω.

Ἰδοῦ πυρκαυστος ἡ γῆ τῆς πλάνης καὶ τοῦ ὅλου,
παίει κατὰ εὐθόλου.
Κομήτου πῦρ τὴν πυρπολεῖ
καὶ δὲν ἀκούεται βιολλί,
μήτε Ρωμηοῦ λαγοῦτο,
τί ξερνικό καὶ τοῦτο.

Ἰδοῦ πυρκαυστος ἡ γῆ
μῆσα σὲ χάος αἰρεται,
τώρα περίτρομος σιγή
'στὸ σύμπαν περιφέρεται.

Πᾶνε μεγαλειότητες, κορδῶματα γελῶτα,
καὶ τόσα μεγαλεῖα.
Πᾶνε πολέμων τρόπαια, πᾶνε κί' εἰρήνης κλάδοι,
ἐσθῶθκαν τὰ χωρατὰ
κί' ὅλα 'γινήκανε ψητὰ
καὶ στᾶζουσι λίπος βρομερῶν καὶ βούτυρο καὶ λάδι.

Θεὲ μου ! τί καταστροφῆς ἀνέλπιστος μανιά!
πᾶν τῶν μικρῶν τὰ καύκαλα καὶ τὰ σοφὰ κρανία,
κί' ἐγὼ μονάχος κί' ἔρμος 'στὴ σκόνῃ των ἀπάνω
τί διάβολο νὰ κάνω;
Διὲν ἔμειν' ἓνας καφρανεὶς 'στὴς συμφορὰς τὴν μπόρα
γῆ νὰ περῶν τὴν ὥρα.

Λοιπὸν ὁ Φάλλμπ ἀλήθευσέ κί' ὁ κόσμος συνεπλάκη
μὲ τὴν οὐρὰν κομήτου...
τούλάχιστον ἂν εὕρισκα κανένα κεφαλάκι
συγχρόνου συμπολίτου
καθουνητσίμενο καὶ ψητό
γιὰ νὰ κουδεντιάξω μ' αὐτό.

Μὰ τίποτα δὲν μένει ζῶν, ἀρτιμελεῖς, ἀχέραιον,
καὶ μήτε τάντερα πινός,
οὔου κατέλαμπε τρανός,
νὰ τᾶβαζα 'στὸν σβέρομ μου κολῆε καὶ περιδέραιον.

Ποῦ νᾶναι τὸ Ρωμαϊκό, τῶν φώτων ἡ κοίτις;
παίει κί' ἐκεῖνο, 'κάηκε, κί' ἄδικος τὸ ζητεῖς.
Γιατί, κορήτη πύρινε, καὶ τοῦτο νὰ τὸ λησῶς;
μῆς 'στὰς μεταρρυθμίσεις του καὶ τὰς διοργανώσεις ;

Πῶς τόσα νομοσχέδια περὶ Στρατοῦ καὶ Στάλου
δὲν ἐλυτήθης ἐξόλου,
ἄλλ' ἀνοικτιρῶν ἐκευεὺς τοῦς μόχθους τοῦς ἀπύτους,

σχεδίων στίβας θαυμαστά,
και τούτους μεταρρυθμιστάς
ἐκ παννυχίων σκίφων κι ἰερῶντων περιρρῦτους;

Γιατί, κομητή πύρινε, κι' ἔδω νὰ ξεθυμάνης;
γιατί μὲς 'στ' ἄλλα τὰδικα και τούτο νὰ τὸ κάνης;
Και τὰχαιε τί θάχαινε, κομητή φαρμασόνε,
ἂν ἕκαιε τὴν ἄλλην γῆν
μὲς 'στού θυμοῦ σου τὴν ὄργην,
κι' ἄρινε μόνο τούς Ρωμικούς τὸ Κεντρικό νὰ τῶνεις;

Και δὲν μὰς φθάει τὰχα,
μωρὲ κομητή χῶχα,
πού καιομένη κάμινος ἢ Ρωμιοσύνῃ λέγεται
και 'μῆρα νύκτα φλέγεται,
ἄλλ' ἀριθάρσιες και σὺ 'στὴν πλάσιν τῶν πυρῶν
μὲ τὴν πυρίνην τὴν οὐράν
πυράν ν' ἀνάψης 'στὴν πυράν
κι' ἀτμούς νὰ κάνης τούς ἀτμούς κρηνίων φλογερῶν;

Ἄν εἴξαιε πὼς ἕκαιε μεγάλη κευταμάρα
και μία σαχλαμάρα
νὰ κατακαίσης, τρομερός
και τὸ καμίνι τοῦ πυρός
θῆλλαιε δρόμο σίγουρα και θὰ τρεβούσιε πέρα
'στὸν ἄπειρον αἰθέρα.

Κόπος χαμένος κι' ἄδικος 'στους κόπους τούς χαμένους
νὰ πυρπολῆς, πυρπολητάς, νὰ φλέγης φλογεμένους.
Αὐτοὶ και ὄλιγος νὰ καοῦν ἀπὸ κομητοῦ σώμα
ἐκαίοντο μονάχοι των μὲ πῦρ ἀπύστου μάχηε,
κι' ἐπυρπολεῖτο διαρκῶς τὸ σκονισμένον χῶμα
και τὸ μαλαὸ τῆς κεφαλῆς και τὸ μαλαὸ τῆς ράχης.

Τί κρῆμα μέσα 'στὸ μηδὲν ἕνα μηδὲν νὰ μείνη
τοῦ κόσμου τὸ καμίνι,
αὐτός ὁ κεντρικός πυρὴν
τῆς αἰωνίας ὄρασεως,
κι' ἢ καλλικέλαδος Σειρήν
ὀγκανιούσιες πλάσεως.

Ἄς ψάξω τώρα μήπως βρῶ
σὲ τούτα τὰ ναυάγια
κανένα ὄλιγο θεγαυρὸ
και τῆς πατρίδος τῆγια,
κανένα κράνος καφερὸ και φτερομαθημένο,
ἢ και κανένα μάρμαρο τῆς ὄδης κοπρισμένο.

Καμμὴς ζωῆς δὲν φαίνεται μηδὲ κινεῖται μόριον,
τίσα κορμιά που πάνε;
μὰ κάποιο σκέλος παρκεῖ κατάκειται πελώριον,
τοῦ Καραπάνου θάνα.

Ψάξε και θάβρης, Φασουλή,
νὰ μία φημένη κεφαλῆ.
Γιὰ κούττα πὼς κατήντησε... κανονὸς ἀκόμη βγάζει,
τοῦ Σιμπούλου 'μοῖζέει.

Μίε' ἀπὸ τὰ συντρίμματα πρέπει νὰ τὴν γλυτώσω,
ἐκείνου θάνα βίβαια γιὰ νὰ κερπίξῃ τόσο.
Δὲν πρέπει 'στ' ἄλλα νὰ γαθῆ και τούτο τὸ κειμήλιον
κι' ἄδοξος 'στὴν παγκόσμιον ν' ἀναλυθῆ πυράν,

κι' ἂν νέον, ὁ μὴ γένοιτο, γενῆ Ρωμῶν βασιλείον
νὰ τὸχη δι' ἀνάμνησιν και θήκη ἱερὰν.

Πὼς κερπίξει τὸ κεφάλι
τοῦ στωμώλου, τοῦ ζυγνοῦ!...
τούτο 'ζήτησε νὰ βγάλῃ
μονοπόλιον καπνοῦ.

Ἐξητμίσθηε παρ' ἑλπίδα τοῦ φωστῆρος μας ἐκείνου
κεφαλὰ σεαστὰ,
και καπνοὶ μονοπωλίων και καπνοὶ πυρᾶς παγκοίνοῦ
σ' ἔχουν κάνει κερπιστό.

Νάτην ἢ φιλάτῃ κάρη, που κατέπληττε τούς πρώτους,
και μονάχη τῆς αὐτῆ
φῶρον ἔβαλε σὲ μοιγούρη και σὲ σκύλους ἀδεσπτούς,
πού δὲν εἶχαν Βουλευτῆ.

Νὰ μία μύθη παραπέρα... φαίνεται τοῦ Κόντη νάνα...
τώρα πᾶ δὲν τὸν ζαλλίζουν τὰ κορμὰ και που πεινάνε.

Ὡ περιλημμένε Κόντε,
πὼς ἱπῆγαν ὄλ' ἀμόντε;
Πούσαι τώρα τούς Νομάρχας τῶν νομῶν νὰ διορίσης;
πού τοῦ κράτους διαίρεσις, σιδηρόδρομοι Λαρίσισης,
πού θὰ 'μπαιναίε σὲ τούτους και θὰ 'φθάναίε 'στὴν Πόλι;
πού Γεωργιάδης τώρα κι' ἑταιρία Μπατινιόλης;

Ποὺ πρὸς κορεσμὸν τοῦ πλῆθους
τὰ νερά τῆς Στυμφαλίας,
τὰ νερά τοῦ Κηρισσοῦ,
κατακλύζοντα μὲ λίθους
τὸ ρημάδι τῆς εὐκλείας
και μὲ φήγματα χρυσοῦ;

Ταῦτα πάντα παρακαίους
λαίρος ἕκαιε κομητής,
και δὲν μένει παρὰ μέρος
τῆς ἐπαρροῦτου μύτης.

Ψάχνε, Φασουλή ζευζέκη...
νὰ κι' ἕνα μονόκλ παρκεῖ...
ὄλιγος ἄλλο τούτο θάνα τοῦ Μινιστροῦ τοῦ Ρωμάνου,
πού μωμπάρδιζε μὲ νότια τοῦ Ντιάνου τοῦ Σουλτάνου,
και 'στὴν Πόλι σουρτα φέρτα μὲ συμβάσεις ὁ Στεφάνου,
κι' ἢ φωνὴ τοῦ Δημοσθένους
ἐπὶ βράχων ἀπορρογῶν
διελάλει πλήρης σθένους
τὸν περὶ στεφάνου λόγον.

Νὰ συντρίμματα Ναυστάθμων και μεγάλων νεωσείων,
νὰ μία τρέχ' ἀπὸ τὸ μουσι τοῦ Βουδούρη τῶν Ναυτικών.
Δὲν ἐπρόσβασε τὴν Ἰόρα, τὸν Μισοῦλη, τὰ Ψαρρά,
'στὸν συμμαχῶν Ἰαπώνων νὰ τὰ στείλῃ τὰ νερά,
νὰ χαροῦν κι' οἱ Γραπονίτσι
και νὰ κάνη κι' ὁ Μικάδος
προσφωνήσεις και τραπέζι
'στους ναυμάχους τῆς Ἑλλάδος.

Μήτε μοῖρα γυμνασίων και γιὰ κάρθωνα σεκέτεια,
και τῶν Γάλλων τῶν Φουρνιέτων τὰ τρικούβερτα ζιαφετίνα,
και Ζακοσκαίε και σαμπάνικαι, πού δὲν 'κόστιον 'φτηνά,
ὄλα τὰκαψε κομητής και σὺ βγάλε ζυνά.

Ψάχνε, Φασουλή, και θάβερνε, μὴν ἱλιγγίῃς, μὴν τρέμεις,
 ἰδοὺ κάπου θὰ κενίξῃ κι' ὁ Κεράπαυλος κι' ἡ Θέμις,
 κι' ὁ Θανάσης, Εὐταξίας, τῶν γραμμῶτων ἢ κρηπίς,
 ὁ βραχνᾶς τῶν ρασσοφόρων, τῶν δασκάλων ἢ κοπίς.
 Ἔκλεβαν τὰ σχεδιά του τᾶγραπτα καὶ τὰ γραπτά
 μὲ πατέρων θεοφόρων φαρδουράνια σεπτά.

Κάθε καρδιά ραγίζεται καθυρδιστοὺς νὰ βλέπῃ
 τοὺς ζειμητόσους σκαπανεῖς τοσαύτης εὐπραγίας...
 δὲν ἔπρφθασε, Θανάση μου, νὰ βάλῃ τὸν Γαζέπη
 ἴσῃν ἔδραν τὴν περίπυστον τῆς ὀφθαλμολογίας.

Ποῦ τὸ Πανεπιστήμιον καὶ τῶν σωρῶν τὰ σιμῆνη;
 πάει καὶ τοῦτο, κᾶπνε σὺν φλογερῷ καμίνι,
 καὶ δὲν ἀκούσονται ζυλιαῖς
 καὶ δὲν βροντοῦνε πιστολοιαῖς.

Πῶς ἐξημιόση τῶν Μουσῶν τὸ πάνσεπτον φυτόριον;
 ποῦ τὸ πέδιλον σήμερα ματσοκυλικῶν ἀγῶνων;
 βλέπω καπνὸν τὸν Κοραῆν, τὸν Ρήγαν, τὸν Γρηγόριον,
 ἐκάησαν κι' οἱ πρόγονοι μετὰ τῶν ἀπογόνων.

Μὰ τί βλέπω!... κάποιο χεῖρ μέσα ἴστος σαροῦς... ἰδοὺ τὸ...
 ἴ πάνω χεῖρ, κάτω χεῖρ, τίνος νῦναι τάχα τοῦτο;

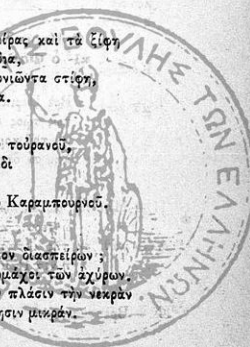
Σ' ἀνεγνώρισα χεράκι
 τοῦ νταῆ τοῦ Θεοδωράκη.

Κεραυνοὺς ἐσφυρηλάτεις καὶ πολλαῖς φοραῖς ἐκόπης,
 ὅμως πάντα κολλημένο
 καὶ σφικτὰ σφικτὰ δεμένο
 συνεχλόνιζες τὰ κράτη τῆς Ἀνατολῆς κι' Ἑυρώπης.

Σὺ τὰ δόρατα, τὰ τόξα, τὰς μαχαίρας καὶ τὰ ζιγγῆ
 τάχες ἔσαι γιὰ παιγνίδια,
 κι' ἄναθαν τῶν πολεμάρχων τὰ δαιμονιώνα στίση,
 λὲς καὶ νάταν ροκανιόδια.

Σὺ διάπυρος κομήτης σὺν κι' ἐκείνον τούρανῶν,
 κι' ἀνασπᾶσας τὸ λεπίδι
 ἔκανες καὶ τὸν Λεβίδη
 νὰ τὰ βάλῃ μὲ τὰ κάστρα καὶ μὲ τὸ Καραμπουνοῦ.

Τί νὰ γίνηκε καὶ τοῦτος, ὁ τὸν πρόμον διαστέριον;
 πάει κι' ὁ Καραμπουρνιέρης, κι' οἱ ναυμάχοι τῶν ἀχῶρων.
 Ἄχ! ἄς εὐρασκα, Θεέ μου, μὲς ἴσῃν πλάσιν τὴν νεκρᾶν
 κι' ἕνα μέλος τοῦ Λεβιδίου πρὸς ἀνάγκησιν μιανᾶν.

Πάει κάθε ποντοπόρος
στέλγειν με δαυλοὺς παρῖνος
στίβας βρώμας καὶ σπασοῦ,
ἀπετίρωσε προφῶς
τοὺς κομήτας τοὺς γήϊνους
ὁ κομήτης τούρανοῦ.

Μόνος ἐγὼ 'στὴν ἔδυσσον γυροῦ σὰν ἀγρίμ
τοῦ Πάλλη τοῦ χρυσοῦ μαλλί, τὴν γλώσσαν τοῦ Ζαφῆμ,
τοῦ Δεωνίδα τοῦ κρυφοῦ κ' αἰνιγματώδες κόμμα,
τοῦ Δὸν Σκουλοῦδῃ τὴν σεπτὴν ἐκείνην γενεάδα,
νὰ τὴν κολλήσω μὴ χαρὰ 'στὸ μούτρο μου μὲ γόμα,
καὶ Πατριάρχης νὰ γενῶ 'στὴν ἔρημον κοιλάδα.

'Χαθῆκαν κ' ὄρνιθα καὶ πουλιά...
'ἔβρισκε κεφάλια, Φασουλή,
ποῦ τόσον 'κούρευαν μαλλιά,
πλὴν ἐν τοὺς ἔμεινε μαλλί.

Κατάραν σκουῖζε τρομερὰν
κ' ὡς Φάουστ τρέψε Βλασφημῶν
τὴν ἀλιτῆριον πυρὰν
καὶ πάντα τῆς ζωῆς χυμὸν.

Τῆς Ρωμηροσύνης θρήνησε τὸν κάθε Κυβερνήτη,
ποῦ 'ἔριωνε χαρτί,
'ἔβρισκε κ' ὀβίδες ἀδειμαίνουσ', ποῦ καὶ μὲ τὸν κομήτη
ἐν 'ἔβρισκε φωτιά.

Λοιπὸν τοιοῦτον τῶν Ρωμηρῶν τὸ πεπρωμένον ἦτο;
λοιπὸν ἀδίκως 'βγάλαμε τὸν στέργο μας 'στὰ ζῆτω;
λοιπὸν ἀδίκως ἄναθαν τοῦ νοῦ μας τὰ καντόλια;
λοιπὸν ἀδίκως 'στείλαμε τοὺς στολῶς, τὸν Μιχρόβια;

Λοιπὸν ἀδίκως 'κάναμε τὸν κόσμον τὸν ἰνφάμε
μανιακὸν Φιλέλληνα;
λοιπὸν ἀδίκως 'τρέξαμε 'στὸ Κεντρικὸ τὸ φῶμα
χαρτοῦσα μὲ νικιλίνα;

Λοιπὸν ἀδίκως ἔβραζε σὲ μπόμπαις καὶ φουρνέλα
ἢ Ρωμηροσύνη ἢ δυστυχία νὰ σώσῃ τὴν τιμὴ τῆς;
λοιπὸν ἀδίκως προκοπαῖς 'γεννοῦσε σὰν κουνέλα,
γιὰ νὰ περάσῃ βιζαντικὸς μακρὴς ψυροκομήτης
καὶ τὴν ψῆση 'στὸ λεροτὸ καὶ νὰ τὴν κἀνὴ λῶμα
χωρὶς σήμερς Ρωμαϊτικῆς ν' ἀφήσῃ 'λίγη βρώμα;

Ὁ Περικλέτος φθάνει κ' ὁ Φαδουλῆς τὸ χάνει.

Φ. — Βρῆ Περικλίτο μασκαρῶ,
πὺς σῶς ἀριθάρσιος;
μὲ τοῦ κομήτη τὴν οὐρὰ
καὶ σὺ δὲν ἐτραχιάρσιος;

Π. — Μὴν τὰ 'ρωτῆς πῶς 'γλύτωσα 'στὸ χάος τῶν κλαυθμῶ-
ῶ τέρψης κ' εὐφροσύνη... | νων,
πλὴν μᾶθ' ἐκ τῆς καταστροφῆς πῶς διασώθῃ μόνον
ἢ νεία Ρωμηροσύνη.

Φ. — Βρῆ τί μοῦ λές;

Π. — Λόγον τιμῆς... 'στεῦ γαλασμοῦ τοὺς βρόντους
ἤκουσθη βροντερὰ φωνὴ κ' ἀπὸ ἑξῆς καὶ πόντους:
'Ἐτρίς χαίρ' Ἑλλὰς τρισευτυχίης καὶ τρισευθίας κόρη,
πάλι 'φτηνὰ τὴν 'γλύτωσις, κ' ἔγειρο καὶ γρηγόρει.

«Εἶναι βεβαίως ἐγκλημα, σκληρότης, ἀδικία,
κ' ἀνήκουστος βλακεία
μαζὶ μὲ τοὺς κεννοὺς λαοὺς τῆς ἄλλης ὑψηλοῦ
μὴ τέτοια ράτσα νὰ χυθῆ τοιοῦτου μεγαλείου,
ποῦ μὲς 'στους ἄλλους θεσφαροὺς ἔχει κ' ἀγώνων Στάδιον,
κ' ἀνέκλειν ἐλίγετο τοῦ κόσμου τὸ Παλλάδιον.

«Δὲν πρέπει νὰ καῖς καὶ σὺ μὲ τὴν καίσιαν πλάσιον
πρὶν νὰ τελεμώσωσι οἱ Ρωμηροὶ τὴν ἀρξάμενην ὄρασιον,
πρὶν τῶν μεταρρυθμίσεων νὰ ποτιοῦν τὸ γάλα,
πρὶν πάρουν 'λίγη προκοπή
καὶ πρὶν ξεπλύνουν τὴν 'ντροπή
μὲ δευτέρη φουγάλα.

«Δὲν πρέπει νὰ καταστραφῆς,
φιδῶρων πολίτων θρέμμα,
πρὶν κ' ἐκ δευτέρου νὰ βαρῆς
μὲ παπαρούνας αἶμα,
καὶ πρὶν νὰ πάρουνε φτερὰ, σπαλιταῖς καὶ βεγάλα
σοὶ δὲν 'προβιδίσθη, κ' ἔστιν πρώτη σου φουγάλα».

'Ἐτσι ποῦ λές ἔβραζε φωνὴ παρηγορήτρα,
κ' οἱ πατριώται τῶν Ρωμηρῶν, χωρὶς νὰ δώσουν λύτρα,
ἰσώθησαν ἐκ τῆς οὐρᾶς κομήτου καταράτου,
καὶ τῶρ μὲ βαρεῖς γλυκεῖς
καὶ σχεδία πολειμικῆς
σὲ καρτεροῦν 'στὸν καρφονὲ νὰ πᾶς τοῦ Ζαχαράτου.

Φ. — Τίς ν' ἀποφύγη δόναται θισπίσματα γραπτά;
ἔστι τὸ πᾶλ' ἰσώθησαν ἀπὸ πυρὸς καμίνι
καὶ τᾶρβατα τὰ σώματα τῶν παιδῶν τῶν ἐπτά
κ' ἔτρομαξαν τὸν Δανιὴλ οἱ ἑλόντες ἐκεῖνοι.

Ἐ κιομένη κ' ἔφθαρτος πατὴρ Ἑλληνική,
ὦ πανευφρόνης χαρὰ,
ποῦ δίνεις ἀετοῦ φτερὰ
• σὰν εἶσαι ζαρνική.

Πάλι θὰ 'ὄω τρηγῶρ μου κάθε μεγάλον ἄνδρα,
πάλι θ' ἀκούσω καθιεμὴ Βουλευτικὴ γαλιάνδρα,
πάλι θ' ἀκούσω σχεδία τοῦ μπάριπα μου τοῦ ψύτη,
πάλι γιὰ ὄρομο δυνατὸ θὰ ζαναπάρω νέφτι,
πάλι μὲ τριαντάφυλλα θὰ 'ὄω τὸν Κερβονᾶ,
πάλι προβιβαζόμενος θ' ἀπλῶνον τραχανᾶ,
πάλι μὲ ζῦλινο σπαθὶ τὸν πόλεμο θὰ πᾶζω...

Π. — Πάλι κ' ἐγὼ, βρῆ Φασουλή, καλαῖς θὰ σοῦ τῆς βρέξω.

Τόμος λαμπρὸς παροιμιῶν τοῦ Νίκου τοῦ Πολίτου,
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Καθηγητοῦ ἐγκρίτου,
τιμαλροστέατον θεσφαρῶν κειμήλιον αἰώνιον,
ἐγκλειον ἄματρον σπουδῶν καὶ μόχθον πολυχρόνιον,
βιβλίον μὲ φιλοσοφῶν καὶ φροσούσαν ψυχὴν
διαπρεπὴ μας λόγιον τιμῶν κατ' ἐξοχῆν.

Τὸ γραφετον τοῦ Ρωμηροῦ μας, παραλίπια πατριώτου,
ἄριμδος τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.